

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

VENUS

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**



VENUS

Folkekomedie

fra

det moderne København

af

Axel Breidahl og Arvid Ringheim

Hovedpersonerne:

Sivertsen. Alfred Cohn

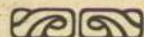
Fru Sivertsen Martha Helsengreen

Edith	deres Døtre	Marie Niedermann
Ellen		Sigrid Hindborg

Ingeniør Holm, deres

Logerende Alf Kaae

Variété-Direktøren. . Peter Nielsen



Edith Sivertsen:

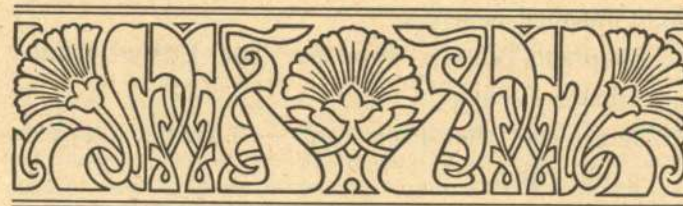
— „Venus“ —

Marie Niedermann

Isenesættelsen

ved

Gunnar Helsengreen



Afdelingerne:

1. Smalhans hos Familien Sivertsen. Den Logerende, Ingeniør Holm, maa spæde til.
2. Fabrikspigerne har Fyraften.
3. Unge Damer med Anlæg for Scenen kan faa Engagement ved Henvendelse paa Eldorado-Teatret.
4. „Skulde jeg forsøge?“
5. Edith skammer sig over, at de stadig alle sammen lever paa den Logerendes Bekostning.
6. „Jeg vil bort fra denne Parodi paa et Hjem — jeg gaar til Variétéen!“
7. Ediths første Møde med Variété-Direktøren.
8. Der vrages og vælges.
9. Paa Udkig.
10. „Her er en stor Rolle — vil De meget gerne have den?“
11. „Hjælp!...Hjæ-æ-lp!...“.
12. Politiet tager Affære.
13. Edith redder Direktøren ved at sige, at det „blot var en Scene, de prøvede!“
14. Nu har Edith Krammet paa Direktøren. — Hun dikterer ham Kontraktens Vilkaar.

15. 1 Maaned senere.
16. Eldorado-Teatrets Première paa Udstyrs-Pantomimen „Venus“.
17. Morgenens efter Premiøren. — I Ediths nye, elegante Hjem.
18. „Kan jeg faa en Landauer?“
19. Holm ser med Sorg den Forvandling, der er foregaaet med Edith.
20. Sivertsen er storsnudet: „Nu, vi har Penge nok, behøver vi ingen Logerende“.
21. 3 Aar senere. — Edith, som nu er en berømt Variété-Stjerne, gæster sin Fødeby.
22. „Har du set, at hun dér er her i Byen igen?“
23. Gæsteoptræden paa Eldorado-Teatret af den verdensberømte Miss Edith i hendes gamle Glansrolle „Venus“.
24. Et Møde.
25. Paa Villa „Ediths-Gave“.
26. Ediths Søster, Ellen, er bleven forlovet med en ung Mand af fin Familie.
27. Edith maa af Vejen; hun er ikke fin nok til at præsenteres for Husets Svigersøn.
28. Hun væmmes ved den Tilværelse, hun fører.
29. Edith vælter Forestillingen.
30. „Frelsens Hær“.
31. Hos „Generalen“.
32. Edith slutter sig til „Hæren“.
33. En opsigtsvækkende Avisartikel.
34. Skandale!
35. „Ønsker De „Krigsraabet“?“
36. En Pagt for Livet.
37. Lykke!

Hvad Sivertsen egentlig var? — Tj-a, spurgte De ham selv derom, fik De aldrig noget ordentligt Svar; han fortalte sig gerne i vage Talemaader om, at med det allerførste skulde han have en betydelig Virksomhed i Gang — han skulde just hen og have en „Konference“ med Direktøren og den om Sagen . . . Hvorpaa han stoltserede henad Gaden, nikkende anerkendende til sit Spejlbillede i hver Butiksrude, han passerede, — indtil han dukkede ned i



Ediths Hjem.

den lille — saakaldt hyggelige — Vinkælder derhenne paa Hjørnet.

Dér var det, Sivertsens „Konferencer“ fandt Sted. De bestod nærmest i at raffe med et Par gemytlige Handelsrejsende om diverse smaa Genstande, specielt om Portvin med Angostura. Og den stedlige Kyper, med hvem Sivertsen var Dus, vilde kunne oplyse Dem om, at Sivertsen af Metier var — forhenværende Lejetjener. Naa, det kunde en Menneskekender da for Resten se paa ham; navnlig det forhenværende prægede hver Linje i hans Ansigt, hver Frynse forneden af hans Benklæder, hver af hans Bevægelser og hvert Ord, han talte.

Hvad Sivertsen levede af? — Af hvad hans Kone tjente ved at vaske og stryge for Folk. Af hvad Pigebørnenes

Gaaen paa Fabrik indbragte. Og saa af den Logerende!

Sidstnævnte Indtægtskilde havde Sivertsen efterhaanden faaet en mægtig Færdighed i at pine forbløffende meget ud af Gudbevares, det ordinære Beløb, den Logerende — f. T. en flittig og flink ung Ingeniør Holm — skulde erlægge for de Herligheder, Familien Sivertsen stillede til hans Disposition, var saamænd meget beskedent; men til Gengæld forstod Husfaderen mesterligt den Kunst at finde ekstraordinære Anledninger til at blokke den unge Mand og at gøre det „fint“, saadan at Holm slet ikke kunde være bekendt at holde Portemonixen lukket.

— I Dag har Begivenhederne igen flasket sig saadan, at den lille Familie kan sætte sig til Bords og indtage



En fristende Annonce.

et Maaltid, der er skaffet til Veje ved en Appel til Holms Elskværdighed. Et lille Forskud paa næste Maanedes Husleje omsættes i en Fart i diverse Spise- og Drikkevarer, og Sivertsen er ret i sit Es — den kolde Snaps kvæger hans Gane og kalder alle hans bedre Følelser til Live ...

Skammeligt ogsaa, at Edith — den ældste af Døtrene — saa skal komme hjem og fordærve hele Stemningen! Ja for det gør hun. Sivertsen sætter sin allermest husfaderlige Mine op og formaner det utaknemlige Pigebarn — men det preller af paa Ediths Trods.

Aah, hvor maa hun ikke harmes, naar hun efter Fyraften vender hjem fra sit trælsomme, aandsfortærende Arbejde paa Fabriken og saa evig og altid har Grund til at skamme sig over den Nonchalance, hvormed hendes

evig gemytlige Fader Aften efter Aften nedværdiger sig til at leve — og lade sin Familie leve — paa den Logerendes Bekostning.

I Aften siger hun ham sin Hjertens Mening om den Ting — lader ham vide, at hun ikke kan holde denne forlorne og forløjede Tilværelse ud længere — søger at forklare, hvordan dette hendes Hjem mere og mere forvandles til en Karikatur af et Hjem, en Parodi paa et Hjem.

Sagen er den: Edith har just i Aften taget en stor Beslutning — hun vil reflektere paa et Tilbud, hun har fundet i en Avis' Annoncespalter, hvor Direktionen for den bekendte Variété „Eldorado-Teatret“ averterer efter unge Damer med Anlæg for og Lyst til Scenen.



Skraaplanet.

Det hjælper ikke, at Holm — hvis Hjerter banker varmt for den unge Piges Ve og Vel — ivrigt fraraader hende at gøre Skridtet ind paa Variétélivets slibrige Bane. Hun synes nu en Gang, at denne Udvej er den eneste, der staar hende aaben, den eneste ad hvilken hun kan slippe bort fra den triste Tilværelse, hun nu fører.

Og næste Dag giver hun, f. brilske forventningsfuld, Møde paa Eldorado-Teatrets Kontor. Hun er ikke den eneste, hvem Annoncen har fristet; et helt lille Korps af mere eller mindre fixe Skønjomfruer har indfundet sig for at prøve Lykken. Hele Styrken betoes af Regissøren til Garderobièrens Varetægt, og snart staar de unge Damer, iførte alle Slags dristige Kostumer, paa Variété-Scenens skraa Brædder, parate til at lade deres Yndighed — for

ikke at sige deres Yndigheder — passere Revy for Direktøren.

Direktøren er allerede paa Pletten. Hans Stormægtighed har placeret sig nede ved Orkestret og giver nu Signal til, at Prøven kan begynde. Det er ikke store Sager, Aspiranterne kan præstere; han mønstrer dem med Kendermine — han vrager og vælger Nu er det Ediths Tur at træde frem for hans kritiske Blik.

„Død og Pine, hvor er hun pragtfuld!“ Direktøren kommer næsten helt ud af Ligevægten, da han staar Ansigt til Ansigt med denne Aabenbaring af Ungdom



Paa Direktørens Privatkontor.

og Skønhed. Og Edith, som i sit vovede Kostyme en Stund har følt sig besynderlig angst, fatter Mod, da hun i hans begejstrede Øjne læser sin Dom: hun véd, at hun er antaget, — hun véd, at det, hvorom hun drømte, nu skal gaa i Opfyldelse — at hun skal rive sig løs fra de smaa og usle Forhold, hvorunder hun hidtil har sukket.

Og ganske rigtig — da Prøven er forbi, og alle Ansøgerinderne har gennemgaaet Kritikens Spidsrod, inviterer Direktøren Edith Sivertsen ind paa sit Privatkontor.

For at forhandle om Engagements-Vilkaarene? —

Aah ja, paa en Maade. Men Direktøren forsøger at være nærgaaende overfor Edith, hvad hun benytter sig af til at faa et fordelagtigt Engagement.

I det Sivertsen'ske Hjem er Glæden stor, da Edith kan udkramme den fordelagtige Engagements-Kontrakt for Forældrenes Øjne. Hendes Fader nyder straks i Aanden Udsigten til de rare Penge, han i de kommende Tider nok skal være Mand for at slaa Datteren for, og Mutter er skam ogsaa helt stolt af den Lykke, hendes Tøs har gjort.

Men een er der, som ikke er glad, og det er Holm, den unge Ingeniør. Han gruer ved Tanken om den Verden,



Ediths Ven vises Døren.

Edith nu glider ind i, uden at han formaa at værne og værgе hende paa Vejen. Og med sviende Smerte føler han netop nu tydeligere end nogensinde før, hvor højt han elsker hende — hvor uendelig meget hun betyder for ham. — Stakkels, unge Mand!

Længe varer det ikke, før Ediths Navn hører til de kendteste i den Verden, hvor man morer sig. Hendes Debut paa Eldorado-Teatret — som Venus i Udstyrs-Stykket af samme Navn — bliver en knaldende Succes, og nu oprinder der en gylden Tid for hende og hendes Familie.

Snart bliver Fædrelandet hende for lille; hun drager

til Udlandet, og opnaar ude paa den store Verdens Kæmpe-Variétéer Engagementer med fyrstelige Gager.

Med koldt Blod fremviser hun Aften efter Aften sit Legems Pragt for Publikums begærlige Blikke — hun huser kun een Tanke: at tjene Penge.

Mændene ligger for hendes Fod overalt, hvor hun kommer frem. Og hun nyder deres Pjaltethed, betragter med Haan disse Tilbedere og — tager deres Guld.

Al den Luksus, Penge kan skaffe til Veje, omgiver hun sig med, og hvad hendes Forældre angaar, saa finder en ikke helt ringe Part af Guldstrømmen Vej til deres Pauluner. Sivertsen anlægger skyndsomst Titelen Rentier — det klinger saa dejlig tillidsvækkende! — og er inden



Anger.

længe en kendt og skattet Stamgæst paa Traverbanen og i tilsvarende Milieuer; navnlig efter at Familien er flyttet ud paa Strandvejen i den Villa, Datteren har været saa spendabel at stille til dens Raadighed (og som derfor bærer Navnet „Ediths-Gave“), giver Sivertsen ordentlig Partiet . . .

Og Ediths Søster, lille Ellen, gør paa al denne Velhavenheds Konto et pænt — ja fint Parti: hun bliver forlovet med den unge Struckmann — De véd en Søn af den bekendte Etatsraad . . . jo jo, det er rigtignok noget andet end dengang, da Madam Sivertsen hang over Strygebrættet fra Morgen til Aften!

Og Holm — hvad er der blevet af ham?

Han har med Glans bestaaet sine afsluttende Eksaminer, og lidt efter lidt er det lykkedes ham at arbejde sig frem til en solid Position som en af Hovedstadens mest virksomme Ingeniører. Han har aldrig glemt Edith. Tit og ofte hænder det, at hans Tanker for en Stund flyver bort fra hans travle Dagværk og dvæler ved den Kvinde, som han engang elskede saa højt. Og hvor ofte jager det ham ikke som et Stik igennem Hjertet, naar han i Aviserne læser om de Triumfer, „vor bekendte Landsmandinde, Miss Edith“ fejrer — ikke just ved sin Dyd — undtom i Europas Storstæder.

I flere Aar har Edith ikke gæstet sin Fødeby.



Et Vendepunkt i hendes Liv.

Da falder det pludselig — under en ret drøj økonomisk Krise for Eldorado-Teatret — Direktøren ind, at Edith sikkert maa kunne skaffe rød Lygte ud og Penge i Kassen. Altsaa: telegrafisk Engagementstilbud afgaar ekspres til London, hvor hun p. T. optræder — og Edith slaar til.

Faa Dage efter forkynder store Annoncer i alle Byens Blade, at Eldorado-Teatret atter en Gang opfører Venus med Edith i sin gamle Glansrolle.

Det bliver en straalende Succes, og Direktøren — vor og Ediths gamle Bekendt — skynder sig at prolongere Kontrakten. Ganske vist: Edith er dyr, men hun kan bringe Etablissementet frelst over alle Skær, og saa skulde Pokker spare paa Moneterne.



Omvendelsen.

Som en spraglet, fremmed Fugl fra Æventyrets Land færdes Edith indenfor den hjemlige Andegaards snævre Enemærker. En Duft fra Europa — fra Millionbyernes store Demimonde — bølger i Luften om hende, hvor hun kommer frem. Og Folk faar travlt med at snakke og sladre og kommentere — op ad Vægge og ned ad Stolper: om hendes Hatte, om hendes Vognmandsregninger og om hendes — Elskere!



Ediths nye Livsopgave.

Edith lader dem snakke. Hun er saa revnende ligeglad, hvad de mener om hende allesammen. Hun foragter Menneskene.

Saa rolig tager Sivertsen ikke Situationen. For ham er al den Folkesnak, der svirrer i Luften, slet ikke saa hyggelig. Der skal nu laves saa mange Krumspring, for at hans Omgangsfæller ikke alt for let skal kunne lugte Lunten og opdage, at det er den famøse Miss Venus' Grunker, den noble Hr. Rentier'en lever højt paa! Og Død og Pine, hvis Svigersønnen anede Uraad — det manglede jo bare!

Edith nærmer sig, uden at ane det, et Vendepunkt i sit Liv.



Paa Natcaféen.

En Dag, da hun ude i Byens nærmeste Omegn kommer kørende i sin elegante Ekvipage, møder hun Ingeniør Holm. Han lægger ikke Mærke til hende; han er optaget af et Arbejde, som han leder. Da lader hun Vognen holde, stiger ud og gaar glad sin gamle Bekendt i Møde, rækker ham sin fint behandskede Haand til Goddag.

Men — Holm tager ikke imod Haanden. Tavs undviger han hende og gaar til sit Arbejde.

Da falder det som Skæl fra Ediths Øjne. Hun ser i samme Nu med grel og grufuld Tydelighed, hvilken tom og sjælløs Tilværelse, hun lever. Og hun gribes af Væmmelse ved dette Liv.

Hvad har hun at gøre? — Med den Resoluthed, som under hendes Leben und Treiben i Udlandets store For-

hold er gaaet hende til Blodet, ringer hun uden Nølen sin Direktør op i Telefonen og meddeler ham kort, og godt, at hun ikke agter at optræde mere!

— Ikke optræde mere! Hva'be... hva'beha'er? Hvad siger De?!

Han forsøger at tvinge hende, med Kontrakten i sin Haand. Men Edith betaler den for Kontraktbrud stipulerede Bøde — og saa drager hun et Lettelsens Suk,



En trofast Ven.

glad over at føle sig løst fra det Baand, der bandt hende til denne Vampyr og til hans smudsige Gesjæft.

Og hvad nu?

Dette Spørgsmaal rejser sig bydende overfor hende og kræver et Svar. Men Edith kan ikke besvare det. Hun har slet ingen Tanker om Fremtiden — lad den bringe, hvad den vil og maa!

— Faa Dage efter slaar det ganske Publikum (og ikke mindst Fatter og Mutter Sivertsen!) Hænderne sammen

af Forbløffelse: En Avisartikel udbasunerer den sensationelle Nyhed, at Variété-Stjernen Edith — Venus' Fremstillerinde — pludselig har forladt Scenen og har sluttet sig til „Frelsens Hær“!

Umuligt! siger Folk. Komplet utænkeligt! — Men det har godt nok sin Rigtighed. Paa en Spadseretur er Edith bleven greben af „Hæren“s Propaganda, og alt, hvad hun ejede, har hun skænket til dens sociale Virksomhed, samtidig med at hun uden Betænkning har anlagt Frelserpigernes simple Uniform. Snart vækker hun Sensation i den forlystelsessyge Hovedstad, naar hun hjem søger Kaféerne og falbyder „Krigsraabet“ til Gæsterne.

Familien er rasende. Den var bleven vant til at leve



Familielykke.

paa Ediths Bekostning, og nu holder denne Strøm med eet op at rinde! Og saa dette, at Aviserne øjeblikkelig har rodet Sivertsens Navn ind i Affæren ved at oplyse om, at „Rentier'en“ er Fader til den meget omtalte Dame! Den øjeblikkelige Følge er den, at hendes Søster Ellens Forlovelse ryger i Lyset med éclat.

— — — Da hænder det, at Edith en Aften møder Ingeniør Holm. Vil han atter lade haant om hendes Hilsen? Nej, nu volder Gensynet ham Glæde. Nu, føler han, er hendes Sjæl lutret og befriet fra alt Smuds.

Og snart slutter de to unge en Pakt for Livet, enes om at bygge et Hjem i Kærlighed og Skønhed.

Edith har fundet den Lykke, som aldrig fordunkles, men bevarer sin straalende Glans til Livets sidste Stund.

Filmen, saavel som dens Plakat- og Program-Tekst
o. a. lignende Materiale ejes med absolut Eneret af

A/s Fotorama,

Aarhus - København - Kristiania.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstat-
ningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.

D a n a F i l m.

V E N U S.

Personerne:

Fru Sivertsen

Elvira

Ellen.

Holm, Ingeniør, deres Logerende

Varietédirektøren

Hvad Sivertsen egentlig var? - Tja spurgte de ham selv derom, fik

De aldrig noget egentlig svar; han fortabte sig gerne i svage Talemaader om, at med det allerførste skulde han have en betydelig Virksomhed i Gang; han skulde just hen og have en "Konference" med Direktør den og den om Sagen... Hvor paa han stolserede henad Gaden, nikkende og anerkendende til sit Spejlbillede i hver Butiksrude, han passerede - indtil han dukkede ned i den lille - saakaldte hyggelige - Vinkelder derhønde paa Hjørnet. Der var det Sivertsens "Konferencer" fandt Sted. De forstod nærmest i at raffe med et Par gemytlige Handelsrejsende om diverse smaa Genstande, specielt en Portvin med Angostura. Og den stedlige Kyper, med hvem Sivertsen var Dus, vilde kunne oplyse Dem om, at Sivertsen af Metier var - forhenvørende Lejetjener Naa, det kunde en Menneskekender da forresten se paa ham; navnlig det forhenvørende prægede hver Linie i hans Ansigt, hver Frynse forneden af hans Benklæder, hver af hans Bevægelser, og hvert Ord han talte. Hvad Sivertsen levede af? - Af hvad hans Kone tjente ved at vaske og stryge for Folk. Af hvad Tilgebornenes Gaaen paa Fabrik indbragte. Og saa af den Logerende! Sidstnævntes Indtægtskilde havde Sivertsen efterhaanden faaet en mægtig Ferdighed i at pine forbløffende meget ud af. Gudbevares, det ordinære Beløb, den Logerende p. T., en flittig og flink Ingeniør Holm - skulde erlægge for de Herlighheder, Familien Sivertsen stillede til hans Disposition, var saamænd meget beskedent; men til Gengæld firstod Husfaderen mesterlig den Kunst at finde ekstraordinære Anledninger til at blikke den unge Mand og gøre det "fint", saadan at Holm slet ikke kunde være bekendt at holde Pottemonaxen lukket. - I Dag har Begivenhederne igen flasket sig saadan, at den lille Familie kan sætte sig tilbords og indtage et Maaltid, der er skaffet til Veje ved en Appel til Holms Elskværdighed. Et lille Forskud paa næste Maanedes Husleje omsættes i en Fart i diverse Spise- og Drikkevarer, og Sivertsen er ret i sit Es - den kolde Snaps kvæger hans Gane, og kal

der hans bedre Følelser til Live. Skammeligt ogsaa, at Elvira, den eldste af Døtrene-saa skal komme hjem og fordærve hele Stemningen! ja for det gør hun. Sivertsen sætter sin allermest faderlige Mine op og formaner det utaknemmelige Pigebarn-men det preller af paa Elviras Trods. Aah, hvor maa hun ikke harmes, naar hun efter Fyraften vender hjem fra sit trælsomme, aandsfortørende Arbejde paa Fabriken og saa evig og altid har Grund til at kunne skamme sig over den Nonchalance, hvormed hendes evig gemytlige Fader Aften efter Aften nedværdiger sig til at leve-og lade sin Familie leve- paa den Logerendes Bekostning.- I Aften siger hun ham sin Hjertens Mening om den Ting, lader ham vide, at hun ikke kan holde denne forlorne og forløjede Tilværelse ud længere-søger at forklare ham, hvordan dette hendes Hjem, mere og mere forvandles til en Karikatur af et Hjem, en Parodi paa et Hjem. Sagen er den: Edith har just i Aften taget en stor Beslutning-hun vil reflektere paa et Tilbud, hun har fundet i en Avis Anoncespalte, hvor Direktionen for den bekendte Varieté "Eldorado-Teatret" averterer efter unge Damer med Anlæg og Lyst for Scenen. Det hjælper ikke at Holm, hvis Hjerte banker varmt for den unge Piges Ve og Vel, ivrigt fraraader hende at gøre Skridtet ind paa Variétélivets slibrige Bane. Hun synes nu engang at denne er den eneste Udvej, der staar hende aaben, den eneste ad hvilken hun kan slippe bort fra den triste Tilværelse, hun nu fører. Og næste Dag giver hun febrilsk forventningsfuld Møde paa "Eldorado-Teatret" Kontor. Hun er ikke den eneste, hvem Annoncen har fristet; et helt lille Korps af mere eller mindre fixe Skønjomfruer har indfundet sig for at prøve Lykken. Hele Styrken betages af Regissøren til Garderobièrens Varetægt, og snart staar de unge Damer iført alle Slags dristige Kostumer, paa VariétéScenens skraa Brædder parate til at lade deres Yndighed, ikke at sige deres Yndigheder, passere Revy for Direktøren. Direktøren er allerede paa Pletten. Hans Stormagtighed har placeret sig nede ved Orkestret, og giver nu Signal til, at Proven skal begynde. Det er ikke store Sager, Aspiranterne kan præstere; han monstret dem med Kendermine, han vrager og vælger. Nu er det Elviras Tur at træde frem for hans kritiske Blik. Død og Pine, hvor er hun pragtfuld! Direktøren kommer næsten helt ud af Ligevægten, da han staar Ansigt til Ansigt med denne Aabenbaring af Ungdom og Skønhed. Og Elvira, som i sit vovede Kostyme en Stund har følt sig besvnderlig angst, fatter Mod,

da hun i hans begejstrede Øjne læser sin Dom: hun ved at hun er angst-hun ved, at det hvorefter hun drømte nu skal gaa i Opfyldelse-at hun skal rive sig løs fra de smaa og usle Forhold, hvorunder hun hidtil har sukket. Og ganske rigtig-da Prøverne er forbi, og alle Ansøgerinderne har gennemgaaet Kritikens Spidsrod, inviterer Direktøren Elvira Sivertsen ind paa sit Privatkontor. For at forhandle om Engagements-Vilkaarene?-Aah ja, paa en Maade. Men Direktøren for Eldorado-Teatret har nu sin egen Facon at handle paa. Som den uforbøderlige Skørtejæger han er,, har han straks udset sig Elvira til Offer, og da han nu sidder med hende, forskanset bag Kontorets lukkede og laasede Døre, retter han frøkt og skamløst et Angreb paa hendes Dyd. Men Elvira er paa sin Post. Ved en snarraadig Manøvre mager hun det saaledes, at hun faar Krammet paa Direktøren: vil han undgaa Skandalø, maa han komt finde sig i, at hun dikterer ham Ordlyden af den Kontrakt, ved hvilken hun knyttes til Etablissementet. I det Sivertsenske Hjem er Gløden stor, da Elvira kan udkramme den fordelagtige Engagements-Kontrakt for Forældrenes Øjne. Hendes Fader nyder straks i Aanden Udsigten til de rare Penge, han i de kommende Tider nok skal være Mand for at slaa Datteren for, og Mutter er skam ogsaa helt stolt af den Lykke, hendes Tøs har gjort. Men een er der, som ikke er glad, og det er Holm, den unge Ingeniør. Han gruer ved Tanken om den Verden Elvira nu glider ind i, uden at han formaar at værne og værgе hende paa Vejen. Og med øvliende Smerte føler han netop nu tydligere end nogensinde før, hvor højt han elsker hende, hvor uendelig meget hun betyder for ham. Stakkels unge Mand.- Længt varer det ikke, før Ediths Navn hører til de kendteste i den Verden, før Elviras Navn hører til de kendteste i den Verden, hvor man møder sig. Hendes Debut paa Eldorado-Teatret-som Venus i Udstyrs-Stykket af samme Navn-bliver en knaldende Succes, og nu oprinder der en gylden Tid for hende og hendes Familie. Snart bliver Forældrene hende for lille, hun drager til Udlandet, og opnaar ude paa den store Verdens Kæmpe-Variétéer Engagementer med fyrstelige Gaver. Med koldt Blod fremviser hun Aften efter Aften sig Logenes Pragt for Publikums beærlige Blikke-hun huser kun en Tanke: at tjene Penge. Mandene ligger for hendes Fod overalt, hvor hun kommer frem, og hun nyder deres Pjaltathed, betrakter med Haan disse Tilbedere og - tager deres Guld.

4)

Al den Luksus Penge kan skaffe til Veje, omgiver hun sig med, og hvad hendes Forældre angaar, saa finder en ikke helt ringe Part af Guldstrømmen Vej til deres Pauluner. Sivertsen anlægger skyndsomst Titelen Rentier - det klinger saa dejlig tillidsvækkende! - og er inden længe en kendt og skattet Stangæst paa Traverbanen og i tilsvarende Milieuer; navnlig efter at Familien er flyttet ud paa Strandvejen i den Villa, Datteren har været saa spendabel at stille til dens Raadighed (og som derfor bærer Navnet "Elviras Gave") giver Sivertsen ordentlig Partiet. Og ~~Elvira~~ Elviras Søster lille Ellen, gæf paa al denne Velhavenheds Konto et pænt - ja fint Parti; hun bliver forlovet med den unge Struckmann - De ved en Søn af den bekendte Etatsraad.. jo, jo, det er rigtigt nok noget andet end dengang, da Madam Sivertsen hang over Strygerødtet fra Morgen til Aften.! Og Hølm, hvad er der blevet af ham? Han har med Glans bestaaet sine afsluttede Eksaminer, og lidt efter lidt er det lykkedes ham at arbejde sig frem til en solid Position som en af Hovedstadens mest virksomme Ingeniører. Han har aldrig glemt Elvira. Tit og ofte hænder det, at hans Tanker for en Stund flyver bort fra hans travle Dagværk, og dvæler ved den Kvinde, som han engang elskede saa højt. Og hvor ofte jager det ham ikke som et Stik igennem Hjertet, naar han i Aviserne læser om de Triumfer "vor bekendte Landsmandinde, Miss Elvira" fejrer - ikke just ved sin Dyd - rundt om i Europas Storstæder. I flere Aar har Elvira ikke gæstet sin Fødeby. - Da falder det pludselig, under en ret drøj økonomisk Krise for Eldorado Teatret, ind, at Elvira sikkert maa kunne skaffe rød Lygte ud og Penge i Kassen. Altsaa: telegrafisk Engagementstilbud afgaar expres til London, hvor hun p.T. optræder - og Elvira slaar til. Faa Dage efter forkynder store Annoncer i alle Byens Blade at Eldorado Teatret atter en Gang opfører "Venus" med Elvira i sin gamle Glansrolle. Det bliver en straalende Succes, og Direktøren - vor og Elviras gamle Bekendt - skynder sig at prolongere Kintrakten. Ganske vist: Elvira er dyr, men hun kan bringe Etablissementet frelst over alle Skær, og saa skulde Pokker spare paa Moneterne. Som en spraglet fremmed Fugl fra Eventyrrets Land førdes Elvira indenfor de hjemlige Andegaardes snævre Enemærker. En Duff fra Europa, fra Millionbyernes store Demimonde - bølger i Luften over hende, hvor hun kommer frem. Og Folk faar travlt med at snakke

5)

og sladre og kommentere, op ad Vægge og ned ad Stolper: om hendes Hat, om hendes Vognmandsregninger og om hendes Elskere. Elvira lader dem snakke. Hun er saa revnende lige glad, hvad de mener om hende allesammen. Hun foragter Menræskene. Saa roligt tager Sivertsen ikke Situationen. For ham er al den Folkesnak, der svirrer i Luften slet ikke saa hyggelig. Der skal nu laves saa mange Krumspring for at hans Omgangsfæller ikke alt for let skal kunne lugte Luntten og opdage, at det er hans famøse Miss Venus' Grunker, den noble Herr Rentier'en lever højt paa! Og Død og Pine, hvis Svigersønnen anede Uraad - det manglede jo bare! - Elvira nærmer sig uden at ane det, et Vendepunkt i sit Liv. - En Dag, da hun ude i Byens nærmeste Omegn kommer kørende i sin elegante Ekvipage, møder hun Ingenhør Holm. Han lægger ikke Mærke til hende; han er optaget af det Arbejde, som han leder. Da lader hun Vognen holde, stiger ud og gaar glad sin gamle Bekendt i Møde, rækker han sin fint behandskede Haand til, Goddag. Men Holm tager ikke imod Haanden. Tavs undviger han hende og gaar til sit Arbejde. Da falder det som Skæl fra Elviras Øjne. Hun ser i samme Nu med grel og grufuld Tydelighed, hvilken tom og sjælløs Tilværelse, hun lever. Og hun gribes af Væmmelse ved dette Liv. Hvad har hun at gøre. Med den Resoluthed, som under hendes Leben og Treiben i Udlandets store Forhold er gaaet hende til Blodet, ringer hun uden Nølen sin Direktør op i Telefonen og meddeler ham kort og godt, at hun ikke agter at optræde mere! Ikke optræde mere! Hva'be... hva'be ha'er? Hvad siger De?! Han forsøger at tvinge hende med Kontrakten i sin Haand. Men Elvira betaler den for Kontraktbrud stipulerede Bøde, og saa drager hun et Lettelsens Suk, glad over at føle sig løst fra det Baand, der bandt hende til denne Vampyr og til hans smudsige Gesjæft. Og hvad nu? - Dette Spørgsmaal rejser sig bydende overfor hende og kræver et Svar. Men Elvira kan ikke besvare det. Hun har slet ingen Tanker om Fremtiden - ladd en bringe, hvad den vil og maa! Faa Dage efter slaar det ganske Publikum (og ikke mindst Fatter og Mutter Sivertsen) Hænderne sammen af Forbløffelse: En Avisartikel udbasunerer den sensationelle Nyhed, at Varieté-Stjernen Elvira-Venus' Fremstellerinde - pludselig har forladt Scenen og har sluttet sig til "Frelsens Hær". U, uligt! siger Folk, Komplet utænkligt! Men det har nok sin Rigtighed. Paa en Spadseretur

er Elvira bleven greben af "Hærens" Propaganda, og alt hvad hun ejede, har hun skænket til dens sociale Virksomhed, samtidig med at hun uden Betænkning har anlagt Frelserpijens simple Uniform. Snart vækker hun Sensation i den forlystelsessyge Hovedstad, naar hun hjemsøger Caféerne og faldhyder "Krigsraabet" til Gæsterne. Familien er rasende. Den var bleven vant til at leve paa Elviras Bekostning og nu holder denne Strøm med et op at rinde! Og dette at Aviserne øjeblikkelig har rodet Sivertsens Navn ind i Affæren ved at oplyse om, at "Rentier'en" er Fader til den meget omtalte Dame! Den øjeblikkelige Følge er den, at hendes Søster, Ellens Forlovelse ryger i Lyset med éclat. - Da hænder det, at Edith en Aften møder Ingeniør Holm. Vil han atter lade Haant om hendes Hilsen? Nej, nu volder Gensynet ham Glæde. Nu, føler han, er hendes Sjæl lutret og befriet fra alt Smuds. - Og snart slutter de to unge Pagt for Livet, enes om at bygge et Hjem i Kærlighed og Skønhed. - Elvira har fundet den Lykke, som aldrig fordunkles, men bevarer sin straalende Gland til Livets sidste Stund.

- - - - - 0 0 0 0 0 - - - - -

A/s NORDISK

FILMS-KOMPAGNI

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOW.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.



V E N U S.

Es sind schlechte Zeiten bei der Familie Sivertsen. Das überhaupt der Familie, der frühere Lohndiener Sivertsen, verdient schon seit vielen Jahren keinen roten Heller mehr, und die paar Mark die Frau Sivertsen durch Waschen und Plätten verdient, das Geld, das ihre beiden Mädels, Edith und Ellen, in der Fabrik bekommen, all das reicht nicht hin und nicht her; aber Gottlob, Holm ist da! Wenn alle anderen Quellen versagen, muss der Ingenieur Holm, Sivertsen Zimmerherr, zuschiessen, und das tut er gerne, trotz seiner nur geringen Einnahmen, bloss um Edith froh zu machen; denn ihre frische Jugend und Schönheit spuken ihm Tag und Nacht im Kopfe herum. Ach, wenn er wüsste, wie die Prellerei ihrer Familie sie schmerzte! Sie schämt sich halb tot, dass die ganze Familie aus Holms Portemonnaie lebt, und eines Tages hat Edith einen Entschluss gefasst: sie will es nicht länger mit ansehen; die Sache muss ein Ende haben! Ohne dass die Familie eine Ahnung davon hat, bewirbt sie sich um eine Anstellung am Eldorado-Theater, und kaum hat der Direktor ihre schicke Figur gesehen, als sie auch schon engagiert ist. Ja, er ist so bezaubert von ihrer Schönheit, dass er sie, während sie noch im Kostüm ist, in sein Privatkontor bittet, unter dem Vorwande, sie möge den Kontrakt unterschreiben, in Wirklichkeit aber, um ein freches Attentat auf ihre Tugend auszuüben. Durch ein schlaues Manöver währt sie nicht nur das Attentat von sich ab, sondern erreicht dadurch auch einen Kontraktabschluss, über den Vater Sivertsens Herz vor Stolz und Freude schwillt. Aber wer nicht froh darüber ist, das ist Holm. Erst jetzt da er von Edith scheiden soll, fühlt er, wie sehr er sie eigentlich liebt; aber leider ist es zu spät, Edith hat gewählt: sie müssen sich trennen. Nach einiger Zeit feiert Edith ihr Debut als XX Frau Venus in einem Ausstattungsstücke gleichen Namens, und am Tage drauf kennt die ganze Stadt Edith Sivertsens Namen. Von diesem seltenen Glück ermutigt, geht sie bald an die grossen Variétés des Auslandes, wo sie schwindelnd hohe Gagen erzielt, und überall, wohin sie kommt, sind die Männer um die Wette bemüht, ihr ihre Herzen und Portefeuilles zu Füssen legen zu dürfen.

Aber selbst in der Fremde draussen vergisst Edith nicht ihre Familie daheim. Sie kauft den Eltern eine elegante Villa in einem der vornehmsten Viertel, und Sivertsen, der so vernünftig ist, sich Rentier zu nennen fühlt sich wohl wie ein Fisch im Wasser, und hat bald die Genugtuung, seine jüngste Tochter Ellen mit einem jungen Mann aus der besten Gesellschaft verlobt zu sehen. Der Ingenieur Holm hat die Familie Sivertsen verlassen und gehört zu den anerkannt tüchtigsten Ingenieuren der Hauptstadt; aber mitten in seiner Arbeit taucht ab und zu das Bild seiner Jugendliebe vor ihm auf. Wo in aller Welt sie auch stecken mag? Plötzlich steht er ihr ganz unvermutet am Theater, wo er die Ausführung einer Arbeit übernommen hat, Auge in Auge gegenüber. Edith hat wieder ein Engagement am Eldorado Theater angenommen und ist gerade auf einer Spazierfahrt in der Umgegend der Stadt begriffen, als sie Holm trifft.

Hoch erfreut, ihn wiederzusehen, streckt sie ihm die Hand entgegen; er aber nimmt sie nicht. Da wird es ihr plötzlich klar, was für ein verwerfliches Leben sie führt, wie tief sie in den Sumpf geraten ist. Und am nächsten Tage wird die Familie Sivertsen und mit ihr die ganze Stadt in höchstes Erstaunen versetzt, als es bekannt wird, die berühmte Variété-Diva Edith Sivertsen habe die gefährliche schiefe Ebene der "Bretter verlassen, um sich in die Heilsarmee einreihen zu lassen. Keiner will zuerst an das "Neueste" glauben, aber bald überzeugt Edith selbst die Zweifler: sie geht in der Stadt umher und verkauft den "Kriegsruf".

Für die Familie Sivertsen ist Ediths Unkehr ein harter Schlag. Nicht alleine dass sie Geld verliert, da zieht sich auch noch Ellens vornehmer Bräutigam schleunigst zurück, als er den Skandal über die Schwägerin erfährt.

Nur bei einem einzigen hat Ediths Zurücktreteten vom Variété Freude erweckt, - und dieser Eine ist Holm. Eines Tages trifft er sie zufällig, die alte Bekanntschaft wird erneut, und die beiden jungen Menschenkinder schliessen einen Bund mit einander, der das ganze Leben hindurch währt.

- - - - o o 0 0 o o - - - -

FILMS-KOMPAONI
NORDISK

KOPPIHATTA

FRIEDRICHSHAGEN



A/s NORDISK FILMS-KOMPAGNI

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOW.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.



V É N U S .

La famille Durant est dans la misère. Depuis beaucoup d'années le père Durant, ancien maître d'hôtel, ne gagne plus rien, et le peu que Mme Durant et les deux filles, Yvette et Zusanne peuvent gagner suffit à peine à faire vivre la famille. Mais ils ont la chance d'avoir pour locataire un brave jeune homme, Monsieur André, ingénieur. Quand les ressources sont épuisées, ils mettent leur locataire à contribution, et il se prête docilement, malgré la modicité de son revenu pour faire plaisir à Yvette, dont la beauté piquante et fraîche le hante nuit et jour.

Cependant la jeune fille a honte à l'idée qu'ils vivent tous sur la bourse du locataire, et un beau jour elle prend la résolution de mettre fin à cet état de choses. Sans en avertir ses parents, elle va se faire engager au Théâtre de l'Eldorado. Il y a beaucoup de solliciteuses, mais l'oeil connaisseur du directeur la distingue immédiatement dans la foule, et il s'empresse de l'engager. Il est si épris de sa beauté, qu'il l'invite avant même qu'elle ait eu le temps de changer de costume après la première représentation, sous prétexte de lui faire signer le contrat, mais en réalité dans une intention très peu louable. Toutefois Yvette ne se laisse pas surprendre. Non seulement elle réussit à l'éconduire, mais encore à se faire donner un contrat si avantageux qu'il fait battre d'orgueil et de joie le coeur du père Durant. Mais celui qui n'est pas content c'est M. André. Ce n'est que maintenant où Yvette va quitter la maison pour suivre sa nouvelle carrière, qu'il s'aperçoit qu'il l'aime éperdument. Hélas! C'est trop tard. Le choix d'Yvette est bien arrêté: il

faut se séparer. Quelque temps après Yvette fait son début comme Vénus dans le drame à grand spectacle de ce nom, et le lendemain le nom d'Yvette est connu dans toute la ville. Encouragée de ce succès extraordinaire, elle cherche et obtient des engagements aux grands music-halls de l'étranger qui offrent des appointements énormes, et partout où elle se montre elle fait sensation, est admirée, courtisée par les hommes qui mettent leur coeur et leur portefeuille à ses pieds.

Mais même à l'étranger Yvette n'oublie pas sa famille. Elle leur achète une jolie villa aux environs de la ville, et M. Durant s'y trouve comme le poisson dans l'eau. En outre il a la satisfaction de fiancer sa fille, Zusanne, à un jeune homme de bonne famille.

Entretiens M. André a quitté la famille Durant; il est maintenant considéré comme un des ingénieurs les plus distingués de la ville, mais au milieu de son travail, l'image de l'aimée de sa jeunesse revient souvent à son esprit. Un jour qu'il est allé inspecter des travaux aux environs de la ville, il se trouve soudain face à face avec elle. Yvette s'est faite engager de nouveau au théâtre de l'Eldorado, et c'est en faisant une promenade en voiture autour de la ville qu'elle rencontre André. Heureuse de revoir son ancien ami, elle lui tend la main, mais il ne la prend pas, et tout à coup les écaillés lui tombent des yeux, elle comprend qu'elle est tombée bien bas et que sa manière de vivre est honteuse.

Le lendemain une nouvelle sensationnelle se répand par toute la ville la célèbre étoile de music-hall Mlle Yvette vient de rompre son engagement avec le théâtre de l'Eldorado pour entrer dans l'armée du Salut. C'est à n'y pas croire. Mais en la voyant vendre le journal de l'armée, revêtue de son uniforme, les plus sceptiques doivent se rendre à l'évidence.

Pour la famille Durant la conversion d'Yvette est une cruelle déveine. Non seulement M. Durant doit renoncer désormais à l'aïssance qu'elle lui avait créée, mais le distingué fiancé de sa fille cadette, effarouché du scandale ne tarde pas à se retirer. M. André seul se réjouit de l'évènement. Il revoit Yvette qu'il n'a jamais cessé d'aimer, et ces deux êtres, séparés un instant par la cruauté du sort, s'unissent pour le reste de leurs jours.

- - - - o o 0 0 o o - - - -

ETIENNE KOMPAGNI
NORDISK

KANZELMEISTER

FRIEDRICHSTRAßE 15



**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

